

Komunistická revolúcia IV. – Odstránenie štátu a vznik nového človeka

Branislav Michalka

13. augusta 2019 ✚ Cirkev ✚ Revolúcia a kontrarevolúcia

3.4. Odstránenie štátu.

Dôvody na jeho odstránenie sú rovnaké ako pri súkromnom vlastníctve.

Štát je pre komunistov zlo. Marx hovorí: *„Štát nie je ničím iným, ako koncentrovaným a organizovaným násilím.“*

Je to nástroj vládnucej triedy na utláčanie tried podrobených. Zatiaľ čo dôvody sú u komunistov jasné, metódy akými sa toto zrušenie uskutoční už tak celkom jasné nie sú. Kým doteraz opísané predpoklady komunizmu spadali do kategórie už realizovaných ako napr. vzburá proti Bohu, sekularizácia kresťanských myšlienok, viera v materializmus, alebo do kategórie potenciálne realizovateľných t.j. zrušenie súkromného vlastníctva, zavedenie rovnostárstva; dostávame sa s komunistickou požiadavkou zrušenia štátu do oblasti úplného sociálneho blúznenia.

Počas 19. storočia sa vybíjala fantázia ľudí ako Saint-Simon, Fourier alebo Owen na konštruovaní podobných utópii o raji na zemi. Na papieri vytvárali bezkonfliktné komúny nažívajúce spolu v bratstve, v ktorých všetko patrí všetkým a ktoré nepotrebujú žiaden štát.

Nemohla ich odradiť ani konfrontácia s krachom pri ojedinelom pokuse o realizáciu, ako to bolo v prípade Owenovej komúny New Harmony. Skrátka si povedali, že spoločnosť ešte nedozrela a verili ďalej, pretože v skutočnosti to bola forma viery. Neskorší komunisti prevezmú od svojich predchodcov, kacírov a utopických socialistov, všetky tieto utopické atribúty raja na zemi.

Keď čítame pasáže z Leninovho Štátu a revolúcie, v ktorých sa popisuje zánik štátu, len ťažko sa môžeme ubrániť pocitu, že počúvame nejakého „jurodivého“ ruského mužika posadnutého náboženskou víziou: *„Ludia oslobodení z kapitalistického otroctva si pomaly navyknú dodržiavať najzákladnejšie, od stáročí známe...pravidlá spoločenského súžitia, všímať si ich bez násilia, bez donútenia, bez podriadenia, bez osobitného donucovacieho aparátu, zvaného štát.“*

Podobne blúzni August Bebel v Erfurtskom programe sociálnej demokracie: *„V budúcnosti nebude ani politických ani sprostých zločinov a priestupkov; zlodeji vymiznú, pretože zmizlo aj súkromné vlastníctvo...“*

Do tretice ešte Bakunin, ktorý otvorene priznáva spojenie medzi svojim sociálnym ideálom a vzburou proti Bohu: *„Jedinou a všemocnou autoritou, ktorú by sme dokázali rešpektovať, by bola autorita kolektívneho a verejného ducha spoločnosti, založenej na rovnosti a solidarite. ... Áno, to nie je autorita božská, ale skrz-naskrz autorita ľudská, pred ktorou by sme sa radi sklonili, pretože by sme si boli istí, že ľudí nezotročí, ale emancipuje. Bude tisíckrát mocnejšia než všetky božské, teologické, metafyzické, politické a právne authority nastolené cirkvou a*

štátom...”

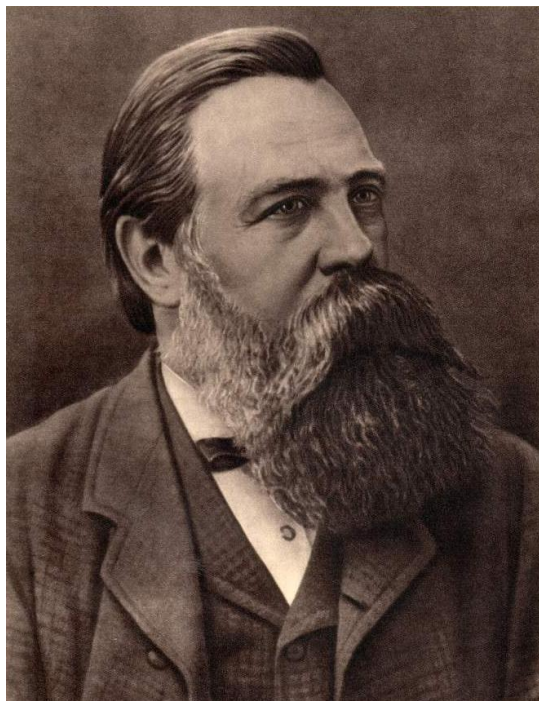

Foto: Engels, zdroj: commons.wikimedia.com

Štát ako prekonaná forma sociálneho života mal zaniknúť sám od seba. Žiaden iný popis priebehu tohto procesu u komunistov nenájdeme. Navyše komunisti pripúšťajú, že aj v počiatkoch budovania komunizmu, bude štát nevyhnutný, ako nástroj robotníckej triedy v boji proti starému a za nové. Či sa ho bude chcieť vládnuca robotnícka strana vzdať o tom sa neuvažuje. To sa považuje za samozrejmé.

Tento skok od štátu ku komunistickej spoločnosti, je jednou z najslabších stránok komunistického myslenia. Zatiaľ čo pri výklade minulosti sa komunisti utápajú v detailných popisoch aplikácie železnej zákonitosti socio-ekonomických vzťahov, pri popise budúcnosti sa stráca detail v radostných hmlách očakávania.

Každopádne im nič iné nezostáva, pretože to čo popisujú pripomína radosti, ktoré Ježiš Kristus sľubuje veriacim kresťanom: „ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo“, s tým rozdielom, že tie komunistické radosti sú čisto svetského charakteru. A aby paralela ku kresťanstvu bola dokonalá, tak aj od ľudí v komunizme sa očakáva premena. Nie je to však morálna obroda na báze nasledovania Krista, ale automatický proces, ktorým prejde každý, pod zákonitým tlakom premeny spoločnosti. Uskutoční sa tak ďalší predpoklad komunizmu –

3.5. Vznik nového človeka

Myšlienka na transformáciu ľudského vedomia do kvalitatívne vyššej podoby má taktiež korene v chilizme, ktorý nazval Eric Voegelin: *„revolučným očakávaním Druhého príchodu, ktorý by zmenil vnútorné usporiadanie dejín na zemi...”*

Pokiaľ by si chcel niekto urobiť presný obraz o mentalite chiliastických kacírov, môže nazrieť do tlačovín súčasných siekt a z ich pestrofarebných obrázkov plných krčovitých úsmevov a všeludského zbratania, si urobí predstavu o tom, ako si asi predstavovali raj na zemi chiliasti štvorajúci sa v roku 1000 na kopce, páliaci svoje majetky v očakávaní Druhého príchodu.

Sekularizovanú verziu tejto premeny hriešneho človeka na mierumilovného baránka predstavuje komunizmus. Eric Voegelin dokumentuje víziu o novom veku na diele Joachima da Fiore: *„Zatiaľ čo Joachim sám chápal nový vek ako rehoľný rád , bola ním v podstate formulovaná idea spoločenstva duchovne dokonalých ľudí, ktorí spolu môžu žiť bez autority akejkoľvek inštitúcie. Táto idea bola rozvíjaná v mnohých variáciách. V tej či onej miere ju nachádzame u rôznych stredovekých a renesančných siekt a taktiež u svätcov puritánskych siekt; v sekularizovanej podobe sa stala imponujúcou súčasťou súčasnej viery v demokraciu a je tiež dynamickým jadrom marxistickej mystiky zaoberajúcej sa kráľovstvom slobody a odumieraním štátu.“*

Domnievam sa, že toto je len jeden zo zdrojov myšlienky o kolektívnom prerodení človeka. K ďalším zdrojom by sme mohli priradiť myšlienky renesančno-humanistických mystikov, ktoré hovoria v duchu panteizmu o schopnosti božského pretvorenia človeka sebou samým, vlastnými silami.

O tom svedčí napr. citát z Jakoba Boehma: *„Každý človek je slobodný a je akoby svojim vlastným bohom, môže sa v tomto živote premeniť na zlobu alebo na svetlo“*, alebo tiež učenie Tomassa Campanelli o užitočnosti mágie.

V tomto učení sa dá najlepšie pozorovať krehkosť hraníc medzi princípmi, ktoré dnes vyznáva oficiálna veda a novopohanským magizmom a alchymizmom. Campanella hovorí: *„Veľký mág musí byť zákonodarcom, ktorý zavádza veci príjemné a užitočné a nevelá ľuď, ktorí sa tomu protivia , presvedčuje že sú dobré. Ak pridáš znalosť fyziky a astrológie , ktoré pôsobia a pohybujú určitými vecami na určitých miestach a v určitej dobe, dosiahneš dokonalosti.“*

V skratke tu vidíme načrtnuté spojenie mágie, fyziky a techniky, ktoré má vyústiť do stavu dokonalosti. Táto vnútorná magická sila človeka, predstavujúca vnútorný imanentizmus v spojení s imanentizmom dejinným tvoria základ komunistickej viery v nového dokonalého človeka.

Tieto dva heretické prúdy sa neskôr zlúčili v slobodomuráskom a osvieteneckom hnutí 18. storočia, aby sa obohatené o materialistický evolucionizmus a ochudobnené o magické prvky, vynorili v 19. storočí ako už sformovaný komunizmus. Učenie o zdokonaliteľnosti ľudstva vlastnými silami je vo svojej podstate protikresťanské a predstavuje popretie idey dedičného hriechu a potreby sprostredkovanej spásy skrze Ježiša Krista.

Zdroj: flickr.com

Človek správne pociťuje seba samého ako nedokonalého, jeho pýcha, ktorá je súčasťou tejto nedokonalosti, mu však zabraňuje prijať podriadenú rolu v hierarchii bytia. A tak chce túto hierarchiu rozbiť, aby mohol na jej vrchol dosadiť seba. K tomu ale potrebuje božské vlastnosti a ak ich nemá, musí si ich vymyslieť. V tejto

línii pokračovali aj komunisti, ktorí prisúdili ľudstvu schopnosti zmeniť svet a následne zmenou sociálnych vzťahov zmeniť vedomie človeka na dokonalé a bez hriechu.

Ani v tomto smere nepodali komunisti detailný popis tohto psychického procesu. Neuvádzajú, ktorými konkrétnymi úkonmi a postupmi sa zmení, ta ktorá konkrétna stránka ľudskej povahy.

Z prirodzených dôvodov neuskutočniteľnosti tejto utópie im fantázia zlyhávala. Obmedzovali sa podobne ako stredovekí sektári na konštatovanie, že negatívne ľudské vlastnosti zaniknú. A tak sa nakoniec náš exkurz do komunistického myslenia skončil tam kde sa začal, pri vzbure proti Bohu a snahe nahradiť ho človekom.

Nový zbožštený človek mal nakoniec vyletieť ku hviezdám a ovládnuť vesmír. Avšak ako všetky vzbury proti Bohu dopadla aj táto, tak ako sa dalo predpokladať – katastrofou. Bohužiaľ ani tento obludný experiment ľudí nepoučil. Aj dnes sme svedkami pokračovania tej istej revolty, na báze tých istých myšlienok, len inými prostriedkami. Preto je úlohou všetkých ľudí, ktorí nestratili zmysel pre skutočnosť v jej plnosti, aby sa tomuto nebezpečenstvu postavili.

Všetky diely: <http://christianitas.sk/revolucia-a-kontrarevolucia/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komunisticka-revolucia-iv-odstranenie-statu-a-vznik-noveho-cloveka/>